

K novele zákona o Rozpočtovém určení daní

Do závěrečného dějství vstupuje projekt vládní koalice nesoucí název Rozpočtové určení daní. Politici prý našli optimální model, jak zkvalitnit socialistický systém přerozdělování daní. Nový systém velkým městům drobné peníze odebral, většině měst a obcí přidal a těm nejmenším sebral. A když brát, tak pořádně. Ne nějakých pět, deset či dvacet procent, ale rovnou padesát, sedmdesát či osmdesát pět procent. Politici vládní koalice v čele s TOP 09 a STAN ke své obhajobě související s novým rozpočtovým určením daní velmi rádi používají obec Modravu. Oblíbené zdůvodnění pana ministra financí Kalouska zní: „Podívejte se na Modravu, je nemorální, aby tak malá vesnička s tak velkým katastrem, získávala v přepočtu na obyvatele v rámci stávajícího systému RUD tolik finančních prostředků!“ Povídat o Modravě je totiž moderní. Jaká je ale pravda? Nové rozpočtové určení daní je vykutálený systém moderního způsobu znárodňování příhraničních oblastí státu politiky a stranami, které si neváhají říkat demokratické a liberální. Daňové příjmy obcí jsou totiž základem nezávislosti obcí na státu. A to nezávislosti finanční i hospodářské. Malé obce si nenadělily velké katastrofy, ty na ně naválil stát. Ten samý stát, který jim nyní bere možný nástroj stabilizace – peníze. Účel se nabízí. Jediným možným vysvětlením je záměr jejich likvidace. Fatální nedostatek financí bude znamenat rušení obecních úřadů, což je de facto smrtící injekce pro několik set malých českých obcí. Malých možná počtem obyvatel, ale velkých nejen správním územím, ale zejména skutky, které učinily, demokratickými, kulturními a společenskými hodnotami, které zachránily a o které pečují. Malé obce už vadily komunistickému režimu a jejich sdružování do střediskových obcí pomalu přinesl jejich zánik. Jak je vidět, příklady táhnou.

Modrava je součástí území České republiky, které se od roku 1938 potýká se zvláštním výkonem státní moci. V roce 1938 byly příhraniční oblasti Čech začleněny do tzv. Sudet a české obyvatelstvo bylo vystěhováno. Během druhé světové války spousta sudetských Němců padlo a počet obyvatel se snížil. Po druhé světové válce došlo v rámci poválečného uspořádání Evropy k vysídlení Sudet a rozsáhlé příhraniční oblasti se staly bezprizorními přítěžky státu. Po Vítězném únoru roku 1948 došlo za pilného úsilí státu k vybudování státního obranného systému – železné opony a vojenských újezdů. Co se dalo oplotit elektrickým ostnatým drátem bylo oploceno, co bylo vhodné k výcviku armády bylo vyhlášeno vojenskými újezdy a co mohlo být rozbouráno bylo zničeno. Vesnice, školy, kostely, hřbitovy. Rok 1989 dával naději, že se spravedlivá vláda do rukou lidu navrátí. Nějaká vláda přišla, ale ne spravedlivá. Nebo je snad spravedlivá ta vláda, která svým demokratickým usnesením v roce 1992 odsoudila Modravu k zániku?

Je-li Modrava symbolem bohatství, pak hlavně bohatými zkušenostmi s jalovou politikou státu, který neumí pečovat o kulturní a přírodní bohatství Šumavy. Tento stát prý chtěl na Šumavě vytvořit VIP území. Území s příkladnou péčí státu. Návrh nového rozpočtového určení daní svědčí o všem možném, jenom ne o zájmu o příkladnou péči. Tento stát a jeho představitelé prostě pokračují v kdysi naplánované strategii vylidnění příhraničních oblastí. Jedno z nejloupežjších zdůvodnění, které jsem v rámci obhajoby nového rozpočtového určení daní slyšel je to, že politik a starosta Petr Gazdík nechápe, proč vesnice do 200 obyvatel na Šumavě budují vodovody, kanalizace či čističky odpadních vod. Na to lze odpovědět pouze jediné. Každý další den jsme svědky, jak nekoncepční a populistické jsou rozhodnutí některých vrcholných politiků naší země. Šumava byla v roce 1991 jako mimořádně cenné přírodní území vyhlášena VIP oblastí, která měla šanci být příkladem pro Českou republiku a celou Evropu. Všech 10 obcí uvnitř Národního parku Šumava si však v rámci nového RUD pohorší a to cekem o více než 19 miliónů korun.

Takový propad příjmů nejenom že nepovede k rozvoji oblasti, ale bude mít přímý a zcela zásadní negativní vliv na kvalitu péče o toto území. Šumava se tak opětovně stává příkladem úmyslné, plánované a chtěné státní neodpovědnosti a neschopnosti.

Ing. Antonín Schubert, starosta Modravy